

นวนิยาย

ธิดาจาก ฮาเร็ม สุลต่านอาบู ฮาซัน

อนุสรณ์ มาราสา

Anusorn Marasa

Daughter of Sultan Abu Hasan

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

นวนิยาย ธิดาจากฮาเร็ม สุลต่านอาบู ฮาซัน

Daughter of Sultan Abu Hasan 's harem

พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤศจิกายน 2568

ISBN (e-book) 978-6160-94314-7-3

บรรณาธิการ ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ด

50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 074 799245

ราคา 150 บาท

ฉันเกิดมาเพื่อรักเธอ
เธอเกิดมาเพื่อฆ่าฉัน

คำนำผู้เขียน

เดิมนั้น นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องสั้น มีญาติน้ำหมึกท่านหนึ่งบอกว่า เรื่องสั้นมีเค้าโครงน่าจะเขียนได้มากกว่านั้น ผู้เขียนเปรยว่าถ้ามีโอกาสจะลองเขียนเป็นนิยาย ถึงวันนี้ ผู้เขียนได้บทเรียนนำเรื่องสั้นเขียนนิยายครั้งแรก ได้เล่นเกมชอนหา กับเรื่อง คลุกคลีตีโมงกับตัวละคร ถือเป็นประสบการณ์ใหม่ ๆ ผ่านการบอกเล่าในหนังสือเล่มนี้

ในส่วนของสาระเรื่องสั้นกับนิยายที่โปรยปกฉ้นเกิดมาเพื่อรักเธอ เธอเกิดมาเพื่อฆ่าฉ้นจะแตกต่างกันอย่างไรบ้างเป็นสิทธิของผู้อ่านทุกท่าน ผู้เขียนก็จะไม่ขอกล่าวถึงตรงนี้อีก

สุดท้ายนี้ขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ติดตามผลงานด้วยดี ขอให้สุขใจในโลกอักษร ดีใจที่ได้ร่วมใกล้ชิดโลกจินตนาการด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง

อนุสรณ์ มาราสา

บ้านริมคลอง จังหวัดสตูล

เกี่ยวกับผู้เขียน

อนุสรณ์ มาราสา ชื่อจริงและนามปากกา

การศึกษา

ปริญญาตรี คณะการจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

ประสบการณ์

พนักงานองค์การของรัฐ บมจ. กสท โทรคมนาคม

จำกัด (มหาชน) รวมเวลา 37 ปีก่อนจะเข้าโครงการ

เออร์ลิฟท์ พ.ศ. 2566

พ.ศ. 2538 ผูกเขียนเรื่องสั้นส่งตีพิมพ์ เช่น นิตยสาร

ดอกเปียการเมือง, สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, เนชั่นสุด

สัปดาห์, มติชนสุดสัปดาห์, ช่อกระเจต, ช่อปาริชาติ

มีผลงานรวมจำนวน 10 เล่ม วรรณกรรมเยาวชน, รวม

เรื่องสั้น, นวนิยาย

รางวัลวรรณกรรม

พ.ศ. 2540 วรรณกรรมเยาวชน เด็กปอเนาะ เข้ารอบ

สุดท้ายรางวัลต้นอ่อน-แกรมมี

พ.ศ. 2547 เรื่องสั้น คนบ้านนงูเขา ได้รับรางวัลที่ 2

บรรณาธิการ สุชาติ สวัสดิ์ศรี ประกาศเกียรติเป็น
นักเขียนรางวัลช่อปาริชาติ (2005)

พ.ศ. 2547 ผูกทุ่ง ได้รับรางวัลกองทุน สุภาวดี เทวกุล

พ.ศ. 2547 ราคาของแผ่นดิน รางวัลชมเชยเรื่องสั้น

พานแว่นฟ้า สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พ.ศ. 2550 หมู่บ้านสีแดง รางวัลชมเชยเรื่องสั้น

พานแว่นฟ้าสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พ.ศ. 2554 ยุ้งก้นปล่อง รางวัลชมเชยเรื่องสั้น

พานแว่นฟ้า สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พ.ศ. 2556 ความลับของหางม้า รางวัลรองชนะเลิศ

รางวัล กนกพงศ์ สงสมพันธุ์ ครั้งที่ 3

พ.ศ. 2564 ภูเขาน้ำตา เข้ารอบสุดท้ายรางวัลซีไรต์

พ.ศ. 2566 รวมเรื่องสั้น โลกบนเขาวัว รางวัลชมเชย

หนังสือดีเด่นสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2567 นวนิยาย เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง เข้ารอบ

ทองลิสต์ รางวัลซีไรต์

พ.ศ. 2568 นวนิยาย ภูเขาน้ำตา แปลเป็นภาษา

มลายู โดยสำนักพิมพ์ Nusa Centre

สารบัญ

เกี่ยวกับผู้เขียน	5
สายลมที่กู่ร้องยื้อไร	8
ตุนาหงัน	24
บริษัทภูมิสันติ จำกัด	37
ศรีจายา ฮาชั้น	53
โฉนดบนเตียงนอน	69
ธิดามาร์เก้ตติ้ง	84
เบิกบานบนลานเพลิง	98
เรือนร้างกลางดงฝัน	112
คนพิโรธ ลมรำพัน	145
โคแก่กินหญ้าอ่อน	147
จักรวาลเป็นของเธอ	161
พีระมิดแห่งควนบาเดะ	173
หนึ่งชีวิตตั้งหนึ่งบทกวี	187
ลม ควน คน ไฟ	201
ดื่มด่ำกับบालาเถอะ บ่าว	218
ธิดาจากฮาเร็ม สุลต่านอาบู ฮาชั้น	7

บทที่ 1

สายลมที่กวนงยือไร

แม้เวลาผ่านพ้นนานนับร้อย ๆ ปีแล้วก็ตาม แต่สายลมจากกวนงยือไรที่เขาสูงชันมีเมฆเรียวปลายยอด ยังคงดุ๊กดิ๊กและน่ากลัวไม่เสื่อมคลาย

สายลมกวนงยือไรคล้ายมีตาสีแดงเหมือนไฟประกาศาส่องวิถีผู้คนตั้งแต่ชนเผ่าพื้นเมืองซาไก เหม้งใช้ชีวิตเก็บของป่าล่าสัตว์จนกระทั่งออรั้งอัสลีเดินทางรอนแรมถึงที่นั่น

มันเห็นภาพสมัยเจ้าชายปรเมศวรปกครองมะละกา มีเรือสำเภานักล่าดินแดน โปรตุเกส อังกฤษ ฮอลันดา มีนักล่าหัวคนเกาะเสากระโดงมาด้วยกัน ทอยยเดินทางเข้าช่องแคบคล้ายเรือผีเหนือท้องน้ำทะเลสี่คราม

นักล่าเมืองขึ้นเผชิญหน้าชนพื้นเมืองลุกขึ้น

ต่อต้านรักษามาตุภูมิ ส่วนมนุษยจำแลงตัวอยู่ใน
อากาศธาตุ มองไม่เห็นตัวตน

สายลมกุนงงยื้อไรได้เห็นภาพหลังสนามรบ
สิ้นสุดลง เมืองไทรบุรีรอดพ้นรัฐสยามปกครอง ผู้คน
เดินทางตั้งรกรากใหม่ เสือร้ายฉวยโอกาสลอบกราบ
พ่อค้าซึ่งก่อตั้งตนเป็นคนบดีใจบุญ พลทหารหนีทัพได้
เหรียญกล้าหาญได้ชื่อวีรบุรุษนักรบ สายลมติดตาม
พวกเขาทุกฝีก้าว แม้จะหลบหนีไปไกลจนสุดหล้าฟ้า
เขียว

วันนี้สายลมเห็นบ่าวนั่งย้อนถึงความหลัง
วันที่ปีะ จมิดเล่าเรื่องภูเขา สายลม ผู้คน บทกวี ฟัง
แล้วรู้สึกได้นั่งในโรงละครอุปรากร มีเสียงกลองเคาะ
ดุฟตามจังหวะลมพลิวไหว

ได้ฟังเรื่องเล่าอดถามไม่ได้เลย เมื่อเรามีต้น
ตระกูลอยู่เมืองเยอไรแล้ว จะรอดพ้นดวงตาสายลม
ร้อยปีนั้นได้หรือเปล่า

“รู้ไหม เทวทูตยังหนีไม่พ้นเลย สุดท้ายซัก
ต้องวิญญูณตัวเอง” ชายเฒ่ามองญาติต่างเมืองนั่ง
นาน

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ปีชาวหมู่บ้านต้นประดู่
อาศัยกับป๊ะชราและพี่สาวชื่อก๊ะใสหนาบผู้ปฏิเสธ
หนุ่ม ๆ ที่ขอแต่งงาน มะชื่อบาสะ สันเขาน้อย เสียชีวิต
บ่าวยังเล็ก ๆ ทั้งมรดกฝ่ายแม่ไว้ให้ลูกชายคือสวน
ยางห้าไร่ที่ป่าห้วยกาหมิงเท่านั้น

ป๊ะส่งบ่าวเรียนปอเนาะห้าปี กลับบ้านได้ชื่อ
โต๊ะละไบคนหนึ่ง ให้ยื่นนำพิธีละหมาด สอนหนังสือ
เด็ก ๆ ที่สุเหร่า เข้าร่วมงานพิธีได้อย่างดี เขาถูก
ปลุกฝังให้เป็นผู้สำรวจม กระทำสิ่งทรงใช้ละเว้นสิ่งที่
ทรงห้ามอย่างเคร่งครัด

ป๊ะเชื่อมั่นศรัทธาดีไม่ให้ขาดตอน เวลาถึงงาน
แต่งงาน ใครเจ็บไข้ได้ป่วย ก็จะช่วยพรมแดนไปหา
เสมอ แกว่าเครือญาติจับมือกันได้เป็นเรื่องยาก ส่วน
การแตกแยกช่างง่ายดายยิ่งนัก

ครอบครัวมีอาชีพกรีดยาง ไม่มีญาติใกล้ชิด
ในหมู่บ้าน มีบ้างก็อยู่ต่างเมือง ชื่อป๊ะ จมิดอยู่ที่กำปง
ตาป๊ะ รัฐเกอดะฮ์

แกเล่าต้นตระกูลโต๊ะ ไบอาดฉายาบ้า เพราะ
กล้าหาญ เสียดี ขบกวี่ไพอเราะ ไม่ใช่เสียสติวิกลจริต

ได้แสดงความเป็นลูกผู้ชายเข้าร่วมกับภวันหมาดหลี่
ต่อสู้กับรัฐสยามมาแล้วในอดีต

ผลพวงสงครามครั้งนั้น ทำให้แผ่นดินออก
แบ่งสองฟากดินแดน ความเป็นอยู่ทั้งคน สัตว์ สิ่งของ
จึงไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไป

“เป็นยังไงหรือครับ” บ่าวถามขึ้น

“โอ้โฮ ตอนผู้คนย้ายถิ่น วุ่นวายมาก ๆ พี่
น้องต้องแยกจากกัน ไหนผู้รู้ พ่อค้า โจร ทหาร ไม่รู้
ใครเป็นใคร” น้ำเสียงชายเฒ่าดังให้เห็นภาพที่เคย
เกิดขึ้นในอดีตที่น่าสนใจ

“สมัยก่อนเวลาหาเมียดูที่ตระกูลด้วย เป็น
เรื่องต้องใส่ใจมาก ๆ แต่งกะลูกโจรชวยเลยละ” ชาย
เฒ่าพูดเน้นคำ

ป๊ะ จูมิดย่าเวลาหาเมียต้องดูหน้าตา ทรัพย์
สมบัติ และสิ่งทีนางศรัทธา อย่าลืมว่าตระกูลก็สำคัญ
เพราะผูกพันยาวนาน มันผูกผลาญรักให้ลูกใหม่ได้
เช่นกัน

วันเดือนปีเคลื่อนผ่าน สายลมเหนือภูเขากุญงยือไว้

ยังคงโบกพลั่ว เดินทางเป็นพยานคู่บ่าวสาวนั่งยิ้ม
แย้มวันรักสมหวัง ไม่ลืมร่วมไว้อาลัยวันแยกทางกัน
เดินคู่แล้วคู่เล่า

สายลมพัดผ่านกาลเวลาถึงเดือนถือศีลอด
วันรายา วันรำลึกท่านนปีครบรอบ ได้ยินโต๊ะ บันอาด
บ้ำซบกี แว่ดั่งจากกุนงยือไรลิกซึ่งประทับใจยิ่งนัก

บทกวีบรชันญีได้ประพันธ์ชีวิตวัยเด็ก วัย
หนุ่มและบั้นปลายชีวิตท่านนปี เริ่มที่เด็กกำพร้าสู่
ตำแหน่งรองฐูลหรือศาสนทูตให้มุสลิมได้พิสูจน์ศรัทธา
ปีละครั้ง

ท่านได้ส่งเสริมหญิงชายให้แต่งงาน ใครไม่
ยอมหาคู่ ไม่ได้อยู่แนวทางท่าน

ให้ตระหนักในบาปน้อยใหญ่ ผู้ใดเนรคุณ
ผู้ให้กำเนิดหรือละเมิดสิทธิคนอื่น ตูฮันจะลงโทษขณะ
ยังมีลมหายใจนั้นช่างน่ากลัว

ผู้สำรวจนั้นอย่าทำร้ายมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง
อย่าตีหัวแมวให้บาดเจ็บ ปล่อยให้สัตว์เลี้ยงอดน้ำอด
อาหาร พวกมันจะฟ้องร้องตู่ฮันขอความเป็นธรรมใน
โลกหน้า

เพื่อนฝูงชอบถามว่าวเสมอ เมื่อไหร่แต่งงาน
สักที เห็นเพื่อนบางคนไม่ทันมีลูกก็แยกทาง บางครั้งก็
อยากอยู่เป็นโสด แต่ขัดคำสอนท่านนบีกได้แต่ตอบ
ขอให้เจอเนื้อคู่ก่อน ตอนนี้หัวใจว่าง ยังไม่ได้ส่งผู้ใหญ่
สู่ขอสาวคนไหนแต่งงานเลย

ทุกวันนี้ยังขับรถกริดยาง ไม่มีคนซ้อนท้าย
กอดเอวแก้หนาว วันเสาร์สอนเด็กที่สุเหร่า ส่วนลึก ๆ
ฝันอยากเขียนกวี ป๊ะ จูมิดว่าในร้อยปีข้างหน้าจะยื่น
แท่นบรรพชน โต๊ะ บันอาดอ่านกวีไฟเราะ เขาฝันเป็น
ลูกหลานคนนั้น

ก่อนเที่ยงวัน ปลายเดือนมกราคมปีนั้น บ่าวถูก
เชิญร่วมงานรำลึกวันเกิดศาสดาที่บ้านคนเพื่อนสนิท
ขณะขับเข้าโรงรถ สาววัยสิบเจ็ดคนหนึ่งก็หาที่จอด
เช่นเดียวกัน อารามรีบร้อนทำให้แฮนด์ขวากระแทก
แฮนด์ซ้ายเธออย่างจัง

“โอ๊ะ บังขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอพูด

บ่าวตอบด้วยรอยยิ้ม นานแล้วไม่เห็นผู้หญิง
สวย เธอคนนี้เป็นลูกหลานใครหนอ ที่ทำลมหายใจแทบ

จะหยุดเต้านขนาดนั้น

“สองคนนี้อะอย่างกับนัด” ดนพูดขึ้น

หญิงสาวยิ้มอีกครั้งก่อนจะขอตัวเดินขึ้นบน
บ้าน บ่าวรู้สึกมีกระแสลมรักอุ้มให้ตัวลอยสูงขึ้น จาก
พื้นดินช้า ๆ เขากอดรัดมันแน่นกลัวพลัดตกลงมา
ข้างล่าง

แม้ยืนชันชานกวีกับแขกผู้มีเกียรติเต็มห้อง
โถง บ่าวผู้สำรวจได้ยินเสียงหัวใจเต้นแรง เสียงหลุด
รอดได้คงเคาะเป็นจังหวะกลองดังสะเทือนแข่งเสียง
อ่านบทกวีกระมัง

บ่าวสมาธิเตลิดไปไหนต่อไหน มองโรงจอด
รถด้วยอย่างคนใจหวนไหวจนเสร็จสิ้นพิธี เขาอยาก
เจออีกครั้ง ให้ตนเป็นสื่อกลางสานสัมพันธ์ให้แนบ
แน่นขึ้น เมื่อเห็นเธอกำลังเดินทางกลับบ้าน บ่าวรีบ
เดินแทรกแขกหรือก้าวเท้าเร็ว ๆ ตรงไปยังโรงจอดรถ

ชายหนุ่มได้โอกาสพบอีกครั้ง ความตื่นเต้น
ยังไม่ลดลงเลย เธอมองสบตาคล้ายผิงคำถามให้บ่าว
ตอบ หนุ่มสาวทั้งสองยิ้มให้กันนิ่งนาน บ่าวลืมนิท
ไต่ละไบนั่นต้องสำรวจตนตลอดเวลา

“สองคนนี่เจอกันอีกแล้ว” ดนพูดทักทาย

“บังเอิญนะครับ” เขาตอบ

บ่าวยิ้มให้ ไบหน้ำร้อนวูบกะทันหัน ให้ตาย
สิ สายลมเล่นตลกอะไรกัน ให้ทั้งสองพบกันบังเอิญ
เช่นนี้ บ่าวได้สบตาเพียงครั้งเดียว เขาทึ่งคำสอนอย่า
อยู่กับเพศตรงข้าม เพราะจะมีมารร้ายเป็นบุคคลที่
สาม

“นั่นลูกสาวสุดต๋านเชียวนะ” เพื่อนเอ่ยขึ้น

दनดูออก บ่าวมองสาวงามขั้บรทหายลับตา
บอกมีใจให้สาววัยสิบเจ็ดปีคนนั้นขนาดไหน

บ่าวเคยได้ยินชื่อเขามาก่อน เจอวันที่เขาขับ
รถฮาร์ลีย์-เดวิดสันติดไฟแดงสีแยกจุฬารภรณ์ ใส่เสื้อ
หนังสือน้ำตาล สวมแว่นสีดำ นึกถึงพระเอก คนเหล็ก
2029 อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์ ขึ้นทันที

“คนสวยมักมีแฟนแล้วนะ” เพื่อนพูดเตือน

दन พุ่งบุหลังเตือนว่ารักในงานบุญไม่ต่าง
ป้ายรถหรือท่าเรือ สายลมรักคั่นเวลาคนแปลกหน้า
สองคน ถึงขั้นแต่งงานมีให้เหินน่อยราย ดื้อดึงไปก็อยู่
กันได้ไม่ยืดยาว

“ไม่จริง” เขาพูดสั้น ๆ มั่นใจเช่นคนที่ถูกสอน
ไม่ให้สิ้นหวัง

ในรอบรั้วปอเนาะห้าปีเต็ม ๆ ถูกฝึกฝนให้อดทน
อดกลั้นทุกสิ่งที่เผชิญ นักหนาสาหัสเพียงใดก็จะไม่
ปริปากบ่นเสมอ

เพราะธารรักแสนสายนั้นอยู่ในหัตถ์ผู้ทรง
เมตตา ไม่อนุญาติให้สายลมก็เดินทางร่วมฟังขับขาน
กวี ให้หนุ่มสาวพบกันไม่ได้หรอก

บ่าวไม่ลืมคำเตือนญาติต่างเมืองย้าให้ดู
เรื่องตระกูลก่อนตัดสินใจ มันเป็นโชตรวนพันธุนาการ
ชีวิตคู่ ผิดพลาดแล้วก็จะไม่มีทางย้อนกลับแก้ไขได้อีก
เลย

ธิดา ฮาซันเป็นลูกคนรวยไม่ใช่ลูกโจรหรือ
ลูกจระเข้ที่ไหน ความรักต่างฐานะอาจจะเป็นบทกวี
ภาคสนามรักวันมงคล ไม่ใช่เกิดขึ้นลอย ๆ ตามท่ารถ
ท่าเรือที่เพื่อนกลัวหรอกนะ

สายลมให้บ่าวสักความรักระยะสั้น ๆ
หลังงานบุญพบเจออีกเป็นเรื่องยากทันที ดนบอกว่า
ทุกวันอาทิตย์ธิดาจะช่วยมะขามฝักที่ตลาดนัดกัมปง

โหลง

บ่าวรอถึงวันหยุดก็รีบไปตามหัวใจเรียกร้อง
ทันที ได้พูดคุยออกลัดแข้งกับพ่อค้าแม่ค้าข้าง ๆ
ช่างมีความสุขเสียนี้กระไร

ธิดาบนรำคาญสิวขึ้นใช้ครีมหลายยี่ห้อก็ไม่
หาย บ่าวแนะนำแป้งน้ำสมใจนี่ก เคยเห็นพี่สาวใช้
ได้ผลดีใบหน้าเกลี้ยงเกลา วันอาทิตย์หน้าจะซื้อให้
เธอลองใช้ดูรับรองสวยกว่าเดิม เธอหัวเราะคิดว่าบ่าว
พูดจีบสาวเล่น ๆ

มะเห็นทั้งสองมีความสุขเอ๋ยปากอยากได้
โต๊ะละใบเป็นลูกเขย วันนี้ผู้ชายดี ๆ หายากยิ่งกว่า
ทอง บ่าวมีใบหน้ายิ้มแย้ม ใจดี ไม่เคยสร้างความ
เดือดร้อนให้ใคร

บ่าวดีใจที่ได้พบเธอที่ตลาดนัดกัมปงโหลง
อยากเขียนกวีสักบทแต่ไม่รู้จะเริ่มต้นคำแรกยังงี้ดี

ใช่แล้ว คนมีรักทุกคนเป็นกวีได้ ท่านอธิหม่าม
ชาฟิอียักกล่าวไว้เช่นนั้น คนมีรักมองเห็นได้แม้ในม่าน
มิด อิมท้องได้ไม่ต้องดื่มกิน ทักทายดอกไม้ และชวน
ผีเสื้อสนทนาได้อย่างนั้นหรือเปล่านะ

ธิดาชอบอ่านบทกวีหรือเปล่า อยากให้เธอ
อ่านบทกวีอันไพเราะกินใจ ไม่เช่นนั้นกวีบางบท
อาจจะเขียนถึงเรื่องราวเราแบบผิด ๆ ถูก ๆ อยู่ก็
เป็นไปได้

วันที่บ่าวบอกป๊ะส่งผู้ใหญ่ทาบทาม ผู้ใหญ่กลับมา
บอกข่าวนั้น เขายังจำใบหน้าอกบุญไม่รับผู้บังเกิด
เกล้าได้ดี

“นั่นลูกอาบุญ ฮาซันเชียวนะ” ป๊ะพูดเสียงดัง
ระงับอารมณ์ไม่อยู่เลยทีเดียว อะไรดลใจลูกชายที่ไป
ร่วมขับบทกวีก็ชอบรักกลับราวต้องเวทมนตร์เช่นนั้น

บ่าวอาจไม่เคยได้ยินชื่อผู้มีทรัพย์สินมากคน
นั้นบ้างเลยหรือ ตระกูลดั้งเดิมจากอินโดนีเซียย้ายเข้า
มาเมืองเยอไรก์ก่อนที่จะเข้าตั้งรกรากใหม่ที่เซอตุล
ได้รับมรดกที่ดินขนาดเริ่มต้นควนใหญ่ลูกหนึ่งจรด
ภูเขาก็กูก ควนบาดะนั้นขนาดเท่าภูเขาคือขุมทอง
มหาศาลตกขายทุกวันก็ไม่มีวันหมด ยังมีทุเรียนพันธุ์
พื้นเมืองนับร้อย ๆ ยืนต้นบริเวณเนินดิน ให้ผลผลิต
ตั้งแต่เขายังไม่เกิด นอกจากนั้นมีเรือกสวนไธนาอีก

หลายแห่ง แต่ละแห่งเนื้อที่ร้อย ๆ ไร่ ฐานะเป็นผู้มั่งคั่ง
แห่งตำบลห้วยยะวา

สมบัติมหาศาลถูกนิทนาว่าได้ไม่บริสุทธิ์ ใช้
อิทธิพลคดโกง พวกอิจฉาตาร้อนอาจจะปรักปรำ
ปล่อยข่าว ซึ่งไม่ยุติธรรมแก่พวกเขา วันเวลาเท่านั้น
จะพิสูจน์ความจริง

ชีวิตสุดต๋านเกิดบนกองทอง มะเห็นลูกชาย
มีนิสัยเจ้าชู้กลัวจะเสียคน จึงส่งเรียนหวังขัดเกล้า
หัวใจเช่นคนปกติทั่วไป แต่แทนที่จะหาความรู้กลับ
หนีเที่ยว เห็นโต๊ะครูมีเมียสองก็อยากลอกเลียนแบบ
ถือว่ามีเงินทองมากกว่า ให้ครบสี่คนก็ยังได้ เขาไม่คิด
เลยว่ามีเงินมากกับความรู้นั้นต่างกัน

นิสัยชอบโดดเรียนกลางวันนอนหลับเป็น
ตาย พอรাত্রีเริ่มห่มฟ้าถอดใส่รังทัง ใส่กางเกงขาเดฟ
รัดรูป ขวยเสื้อมองตากูต์ ยี่ห้อยฝรั่งเศส หนีเที่ยว
ตลาดจะนะ ถูกครูตักเตือนก็ไม่เข็ดหลาบ ทนอยู่ได้
เพียงปีกว่า ๆ ก็หนีกลับบ้าน

ปีที่เดินทางกลับบ้านได้แต่งกับสาวหมู่บ้าน
ต้นประดู่ ลูกสาวโต๊ะ หมายมี มีเมียแล้วก็ไม่เลิกนิสัย

เจ้าชู้ วัน ๆ กรีดกรายเที่ยวเตร่ถือว่ารวยกว่าใคร ๆ ใน
ตำบล

“อย่าให้รักบังตาเลย” ปะพูดน้ำด้วยน้ำเสียง
เคร่งเครียด

“ผมมีรายได้กรีดยาง ไม่แตะเงินทองเขาก็ได้
นี่ครับ” ชายหนุ่มหักล้างแนวคิดสวนทางสุดกำลัง

“เธออาจมีคู่หมั้นนะสิ” ปะพูด

บ่าวนี้มาถึงदनเพื่อนร่วมห้องเดือนตรงกับปะ
ก็ชักหวาดหวั่นไม่น้อย

“ผมอยากเสี่ยงดูครับ” น้ำเสียงมั่นใจ

บาวยังจำวันที่ปะยอมส่งผู้ใหญ่วุ่นวายตาม
แล้วกลับมาบอกประมุขโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง คนจน
คนรวยไปกันไม่ได้ บ่าวแทบล้มทั้งยืน กินไม่ได้นอนไม่
หลับ ยามข่มตาหลับรอยยิ้มพึมพำใจโรงจอดรถหลอก
หลอน

“เกิดอะไรขึ้นต้องทำใจนะ สิทธิชี้ขาดอยู่ที่
เขาคนเดียวยังไงล่ะ” ชีตี ฟาติมะเอ่ย

“ผมรักธิดาครับ” บาวยืนยัน

“ฉันก็รักเธอ” ธิดาพูดเสียงเบาหวิว

เงยหน้าจากขวดน้ำยาสมใจนึกที่ซื้อมาฝาก
ให้พี่ชายฝักมองสบตากันนิ่งนาน ใบหน้าขาวซีดเผือด
ไร้สีเลือด บางทีรักก็เช่นสายลมพัดพัดทิศทาง ช่างน่า
ผิดหวังยิ่งนัก

“ผมยังไม่สิ้นหวังหรอกนะ” เขาพูดเสียงแผ่ว
สุดด้านห้ามไปที่บ้านหรือที่ตลาดนัดชายฝัก
อีกเด็ดขาด วันที่ฝากยาแก้สิวให้ธิดานั้น แก้มโหนก
ฉวยขวดแป้งติดมือขว้างไปตกอยู่หน้าคอกวัว

บ่าวนี้ภาพขวลอยละลือไปติดกองขี้วัว
หน้าคอก ไม่มีใครรู้ว่าเขาส่งมอบรักใส่ลงแป้งน้ำขวด
นั้นมากขนาดไหน

“สั่งห้ามเด็ดขาดรู้ไหม” ซิตี ฟาติมะเอ๋ยขึ้น
น้ำเสียงนาง ราวถูกไม้เท้าเวทมนตร์ชี้ให้เขา
ตกอยู่ในฝันร้าย เห็นตนเองถูกล้วงหัวใจออกมาสับ
เป็นชิ้น ๆ เอาเข้าขี้แรง ๆ ที่คำว่าจนอย่างเจ็บปวด

“บ่าวเขียนฝากคนมาก็ได้นะ” ธิดาพูด
นานแล้วที่สายลมปลอบใจให้อดทน รอยยิ้ม
และน้ำตา มันชอบซ่อนตัวระหว่างบทกวีที่ยังเขียนไม่
เสร็จเสมอ

ในทันใดนั้นเอง บ่าวได้ยินเสียงบทกวีเกาะ
เสียงกลองดุฟเคาะสลับเสียงขลุ่ยผิวไม้ไผ่ผ่านสายลม
ที่ม้วนตัวออกจากหุบเขาสักแห่งหนึ่ง

บทกวีรักที่ฉฉฉฉ หัดยิ้มอยู่กลางจันทร์แสง
นวล หัวเราะอยู่ใต้ตะวันแรงกล้า ยามอ่อนล้าให้สาย
ลมอรุณปลอบใจ บทกวีของฉฉมีฝัน มีรัก มีหวัง นั่นก็
เพียงพอแล้ว ฝันที่สวຍงามสุดในชีวิตฉฉ

เสียงไฟเราะราวบทกวีจากสวรรค์ที่เคยขับ
ขานให้ผู้ถูกสมัญญานามผู้กล้าแห่งภูมิบุตร ลูกผู้ชาย
ผู้เลือกสิ้นใจในอ้อมกอดแผ่นดิน มากกว่าผู้หญิงอัน
เป็นที่รัก

“ผมจะเขียนกวีส่งให้อ่านนะ” บ่าวพูดเบา ๆ

“ฉฉจะคอยค่ะ” สาวน้อยตอบเสียงไฟเราะ
นุ่มนวลแต่เคลือบด้วยความเศร้าสร้อยยิ่งนัก

บ่าวฝันอยากมีมีอิสรภาพจับประโยคสุดท้าย
ที่ว่า นั่นก็เพียงพอแล้วความฝันที่สวຍงามที่สุดในชีวิต
ฉฉ โยนขึ้นบนท้องฟ้า แล้วชวนให้ดวงดาวทุกดวง
อ่านให้เธอฟังทุก ๆ คำคืน

บทกวีจะเป็นตัวตายตัวแทน ที่เขาจะนำไป